

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 25.

Den 15. September 1878.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt i Tabernaklet i Saltstaden den 16de Juni 1878.

(Fra «Deseret News.»)

Som der er bleven bemærket af en af Talerne, en stor Del kan siges om Guds Søns Evangeliums Principer. Himlene og Jorden ere fulde af Visdom, og Gud behersker og leder Nationernes Anliggender saa vel som de enkelte Personers og Folks; og hvadsomhelst der end kunne være vore særlige Begreber og Tanker om andre Mænd og deres Sager, den Tid vil komme, og den er ikke fjern, da alle Hjertets Hemmeligheder skulle aabenbares og da Alle os, Sidste Dages Bellige og Andre, Jøder og Hedninger, Folk, som nu leve, de, som have levet, og de, som skulle leve, ville blive dømt, ikke efter de forskjellige Theorier, Ideer eller Begreber, men efter de evige Sandheds Principer, som de ere til hos Gud, eller aabenbarede ved hans evige Love.

Herren har fra Tid til anden aabenbaret sin Vilje til Mennesket og han har i disse sidste Dage aabenbaret sig til Menneskeslægten, og de Mænd, til hvem han har aabenbaret sig i de forskjellige Tidsaldere,

forstaa Sandhedens Principer og Guds Love paa een og samme Maade, og saa vidt som de have forstaaet dem ere de blevene lærte af den samme Herre og underviste af den samme Kirke og faaet Kundskab fra det samme Udspring, de have forstaaet dem overensstemmende i de forskjellige Stillinger hvori de have været, og, saa mange som der ere blevene aabenbarede til dem, paa samme Maade, hvadenten det var Ting henhørende til de Levende, Døde eller de forskjellige Riger, som eksistere i de evige Verdens, celestiale, terrestiale eller celestiale, eftersom Tilfældet var, og som de ere blevene aabenbarede til dem; men intet Menneske har, i nogen af Verdens Tidsaldre, forstaaet Noget henhørende til Gud eller Guddommen undtagen som det er blevet aabenbaret til ham af Herren; thi: „hvilket Menneske kender Menneskets Ting undtagen ved Menneskets Aand, som er i ham? Ligesaa kender intet Menneske guddommelige Ting uden ved Guds Aand“. Og selvfølgelig er det umuligt, under visse

Omfændigheder, for Menneskene at dømmes ret om disse Principer. Thi skøndt Herren har givet en Del af sin Aand til ethvert Menneske til at drage Fordel af, ligemeget hvor han end er og hvilket Jordstrøg han boer paa, dog, paa samme Tid, dersom han ikke sørger for at forøge denne Tilbeelse af Aanden og ud-danne rette Principer vilde det være umuligt for ham at forstaa de guddommelige Ting.

Jesus sagde, da han var paa Jorden: „Mine Faar høre min Stemme og kjende mig og følge mig, men en Fremmed vilde de ikke følge, thi de kjende ikke hans Stemme.“ Det kunde synes besynderligt og det synes saaledes for Mange, naar de tænke tilbage paa Guds forskjellige Uddelinger til Mennesket, og de Stillingen, som Jordens forskellige Nationer have indtaget i de forskjellige Tidsalder. Alle Mennesker have, mere eller mindre, Kundskab om og føle en Vrefrygt for det guddommelige Væsen, hvilket viser sig paa de forskellige Maader at dyrke Guddommen. Men der er kun sammenlignelsesvis Faa, der have opfattet og forstaaet det rette Slægtskab, som eksisterer mellem Gud og Mennesket. Saa stor har Fjendens Magt været og saa dybt har Mørket været i det menneskelige Sind, og saa stor har Afstanden været mellem Gud og hans Skabninger her paa Jorden, at det Lys, Klarhed, Herlighed og Visdom, som eksisterer hos ham og dem, som omgive ham kun har været lidt forstaaet af Mennesket paa Jorden, der opvogede midt i Mørkhed, Ugudelighed og Ufuldkommenhed; stedse kæmpende med Djævelen og Fjendens Magter, det synes umulig for Mennesket at nære og vedligeholde de høje Tanker og Følelser, som Evangeliet kan indgyde og som ville sætte Mennesket i sin rette Stilling overfor Gud og opkræfte dets Haab til at stige op til hine

høje, herlige og prægtige Principer, som eksistere hos Gud og de Visdomsøvesener, som omgive ham. Intet uden Lys og Aabenbaring, Intet uden Guds Aands Aabenbaring samt Meddelelse fra Gud kan bringe Mennesket i Slægtskab med ham; det er umuligt. Og Manglen heraf leder til vilde Theorier og Begreber, fejlagtige Anskuelser og besynderlige Følelser, som ere fremherskende, ja, blandt de viseste Mænd, iblandt Statsmænd, Konger, Kejsere, Magthavere, Bestyrere og Herskere saavel som iblandt Geistlige, Præster og Folk, og hvor forskellige i Følelser! Hvor vidt forskellige ere ikke de religiøse Troesbekendelser, Gudsdyrkelsesmaader og deres Ordinancer! Hvilket besynderligt Mørke viser sig ikke med Hensyn til disse Ting, hvormed vi ere bekendte!

Naar vi tale om organisk Materie, Naturens Love og om Verdensmaterien samt dems og andre Planeters Bevægelse eller naar vi overveje de forskellige Organisationer og Mennesket og de dyriske Skabninger, se og forstaa vi en Del af de Love, hvorved de styres. Og skøndt vi tale i forskellige Sprog, dog, paa samme Tid komme vi, efter en stor Maalestok, til de samme Slutninger med Hensyn til de fleste af disse fremragende Kjendsgjerninger, vi stemme overens i disse Sager. Men naar vi komme til Jesus og Gud ere vi alle forskellige. Hvad er Grunden? Vi forstaa ikke Loven, vi ere ikke bleve lærte af den samme Lovgiver, Undervisningsprinciperne ere ikke indenfor vor Rækkevidde, vi vandre i Mørke og virke taabeligt og uvidende med Hensyn til disse Sager. Men dersom vi i disse Skoler, blive lærte ligesom i Videnskabs Skolerne og Kunsternes og Literaturens vilde vi forstaa og opfatte Tingene paa een Maade, men ikke før vi have een Lærer og ikke før vi have Saa-danne, som ere dygtiggjorte til at lære,

som forstaa Livets Love og Frelsens Principer, kunne vi opnaa dette, ligemeget hvor stor vor Visdom ellers kunde være. Indtil da skulle vi famle i Mørke, leve i Mørke, og naar vi forlade denne Verden skulle vi, efter en berømt Philosophs Udsagn „tage et Spring ind i Mørket.“ Vi forstaa Intet af vor Oprindeligbed, om vort Skabelses Maal eller vor Bestemmelse, ej heller kunne vi forstaa det, medmindre Gud aabenbarer det. Han har, som før sagt, aabenbaret sin Vilje i forskjellige Tidsalderne til visse Personer, og han har sendt dem ud for at kundgjøre sin Vilje til Menneskene. Og de forklare visse Principer, i sig selv simple, men dog udsprungne fra Gud, hvilke ere beregnede til at oplyse, meddele Kundskab, og bringe dem i Slægtsskab med den Almægtige, til at give ham en Kundskab om Gud, om Frelseren, om sin egen Tilværelse, om Hensigten med Jordens Dannelse og Mennesket paa den og tillige om Jordens Bestemmelse, Verdens hvori vi leve og alle dens Beboeres.

Disse Ting ere imidlertid altfor simple for det menneskelige Sind, som er fordunklet ved falske Theorier og Begreber, de ere næsten altfor simple for dem at bølge sig under. Hvilke ere disse Grundsætninger? Jesus sagde til sine Disciple i forrige Tider: „Gaaer ud i al Verden, og prædikere Evangeliet til Menneskene: Hvo, som troer og bliver døbt skal blive salig, men Hvo, som ikke troer skal fordømmes.“ Han gav dem Kraft til at lægge sine Hænder paa dem, som troede, og meddele den Hellig Aand til dem, hvilken satte dem i Forbindelse med Gud, og hvis Tro, som der fortælles os, strækkede sig indenfor Sløret, hvilken Kristus, deres Forløber, var gaaet.“ Og dog, de Ord, som disse Mænd prædikede, vare ikke deres egne, som Jesus selv udtrykker sig da han omtaler den

samme Gjenstand: „De ere ej mine egne Ord, men Faderens, som boe i mig;“ det var altsaa Faderen, der udsørgte Bærket. Og der siges os, at da hine gamle Mand prædikede, gif deres Ord frem med Kraft og med megen Forsikring formædlest den Hellig Aand, Guds Aand, og overbeviste dem, som ønskede at kjende Sandheden og blive ledte af den. Hvad var Følgen? Denne Forvirring, som hidtil havde eksisteret blandt dem, adskiltes; de vare ikke længere adskilte og delte i Sekter og Partier, men de: „havde een Herre, een Tro, een Daab, een Gud og Alles Fader af hvem Alt er;“ nøjagtigt det Samme, som vi have i alle Naturens Bærker, i alle organiske Bestanddele. Der ere visse evige uforanderlige Love ved hvilke den styres; og Ingen, hverken Kemist eller Philosoph kan forandre disse Love; de ere evige og frembringe altid de samme Frugter.

Vi tænke at disse Ting ere rigtige paa naturlige Principer, hvorfor da ikke med Hensyn til disse høiere Principer, som Gud har aabenbaret til Menneskene? Vi lære, at Mænd i forrige Tider saae Herren, og hans Følge opfyldte Templet. „Men,“ siger Gen, „jeg troer det ikke.“ Hvem bryder sig om enten Du troer det eller ej? Det tilintetgjør ikke Kjendsgjerningen. Din Uvidenhed med Hensyn til disse Ting gjør ikke den mindste Virkning paa Guds Sandheder. Og med mindre I selv har haft en Aabenbaring, som vise Eder at denne Antagelse er urigtig, er det taabeligt for noget Menneske at modsætte sig disse aabenbarede Principer. Vi forstaa disse Ting og have adlydt Loven. Hvad er Eders Kundskab? Hvad kjender Mennesket? Intet, uden nogle faa Principer hørende til Naturlovene. Hvem organiserede disse Love? Det selv samme Væsen, som I forkaste. Hvem dannede Uni-

verfjet? Hvem bevirkede at denne og andre Planeter rullede ind deres forskjellige Baner og ved hvilken Indfydelse og Kraft ledes de? Ved en Kraft langt større end vi kjende. Hvad kunne vi gjøre? Hvor er der en Philosoph, som kan danne et Græsstraa eller et Sandskorn og frembringe Stoffet til at lave dem af? J kunne ikke finde ham. Den store Skaber, som styrer og ordner alle disse og andre Systemer har givet Menneftet en Lov og fortalt ham hvorledes han kan nærme sig ham, og viser ham Midlerne hvorved han kan erholde Kundskab fra ham; og han er i Stand til at udføre hin Lov, thi han forstaaer den. Og hvad er den? Den er: „Omvender Eder og hver af Eder lader Eder døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og J skulle faae den Hellig Aand“. Og hvad skal den gjøre for Eder? Den skal lede Eder ind i al Sandhed. Men J ville opnaa dette paa nogen anden Maade. J kunne ikke. Denne er den Vej, Gud har udpeget, og Menneftet kan anvende al sin Indfydelse og gjøre Brug af alle sine Talenter og Kræfter, men han kan aldrig erholde den paa anden Maade end den, som Gud har udpeget. Jeg har til Exempel et Uhr; den Mand, som forfærdigede det, fortalte mig, at jeg skulde trække det op hver Dag, hvis jeg vilde have det til at gaa. Men antag at jeg vilde have det til at gaa paa nogen anden Maade, vilde det da gaa? Nej; skulde jeg da dable Forfærdigeren deraf? Visseelig ikke; i Sandhed, J maa anse mig for en Taabe, om jeg ikke vilde rette mig efter Forfærdigerens Undervisning. Naar Gud udpeger en Vej ad hvilken vi kunne erholde en Kundskab om ham og hans Love, da er det Bøjen til at modtage dem, hvis jeg vil modtage dem.

Materiens og Mechanismens Love ere uforanderlige og ligeledes Lovene, der henhøre til Livet og til Midlerne hvorved Menneftene kunne komme i Forbindelse med Gud. Paulus siger, efter at have talt i nogen Tid til en Menighed, at de Ord, som vi tale til Eder, tale vi ved Guds og den Hellig Aands Kraft og med megen Forsikring; og dernæst siger han, idet han taler om disse Ting: „J ere mine Vidner.“ Hvem? Dem, som modtog hans Ord og adløde det. J ere mine Vidner ligesom den Hellig Aand, som bærer Vidnesbyrd om os. Han havde det levende Vidnesbyrd i sig, og de, som adløde det blandt dem, havde dette Bevis. Johannes siger, idet han taler til nogle af sine Disciple: „J have en Salvelse af den Hellige. Jeg skrev ikke til Eder, fordi J ikke vide Sandheden, men fordi J vide den, og fordi at ingen Løgn er af Sandheden.“ Da Paulus taler til Folket siger han: „Det Haab, som er i Eder, som et fast og sikkert Sjæls Anker, der strækker sig indenfor Sløret, derhen, som Jesus er gaaet før os, som Forsløber.“

Sidste Dages Hellige, dette er Eders Privilegium. J have annammet det samme Evangelium, J ere bleve døbte med den samme Daab, have Del i det samme Haab, ere i Besiddelse af den samme Aand. Tillad ikke Eders Fjælsker at blive tilintetgjorte, giv ikke efter for Menneftenes Taabeligheder og Bedragerier ej heller for Mørkheds Magter, men bevar Eders Renhed for Herren i Trofast, og lev Eders Religion, hold Herrens Befalinger og Eders Tro vil være som Retfærdighedens Tro, som skinner klarere og klarere indtil Fuldkommenhedens Dag.

Maa Gud velsigne og lede Eder paa Livets Sti er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Tale af Biskop L. W. Hardy,

holdt ved en Forsamling i Nephi, den 15de Maj, 1878.

Fra «Deseret News.»

Brødre og Søstre, jeg er glad ved at møde med eder, og se saa mange nærværende. Jeg er opfordret til at afbenytte ti minutter, hvilke jeg vil anvende til at tale om Tienden.

Tiendeloven er Guds Lov, hvilken han forlanger at vi skulde adlyde, og den er bindende for alle Sidste Dages Hellige, den Fattige, saavel som den Rige. Paa nogle Steder betaler Enken, som er afhængig af Kirken for sit Underhold, en Tiendedel af sine Indkomster i Tiende. Og denne Fremgangsmaade vil jeg anbefale til Alle, der ere i lignende Omstændigheder, thi det er kun gennem Lydighed til Loven, vi kunne forvente at erholde de forjættede Velsignelser. Og den fattige Kvinde er ikke den Gæst, der bliver velsignet ved at følge denne Fremgangsmaade, men ogsaa hendes Børn blive lærte den, og som de ikke ville forglemme, og de vilde have For nøjelse ved at betragte denne, idetmindste saa længe som de ere værdige til at bære Navnet Sidste Dages Hellige, ikke at tale om den Indflydelse til det Gode som hun udøver paa dem, der ere mere gunstigt stillede. Det er ikke det Beløb vi betale, men det er vor oprigtige Tiende, villigt betalt i Evangeliets Tro og Aand, som Herren forlanger, ligemeget hvor lille eller hvor stor. Da Frelseren ved en vis Lejlighed, sad nær ved det Sted hvor Folket indbetalte deres Bidrag, og saa paa hvormange Penge de kastede i, og der siges at Mange vare rige og kastede meget i, dog, da den fattige Enke kom og kastede sine to Skilling i, som kun udgjorde lidt, sagde han, at hun

havde bidraget mere end Alle de Andre. „Thi Alle de Andre gave af deres Overflødighed, men hun gav i sin Armod, Alt hvad hun havde at leve for.“ Herren er erkjendelig mod den Oprigtige af Hjertet ved at sørge for og velsigne os med Livets Nødvendigheder og Behageligheder og han vil vedblive dermed, saa længe som vi frygte og adlyde ham med hele vort Hjerter, Sind og Styrke. Han vil ikke svigte med at opfylde sine Forjættelser i saa meget som vi befindes værdige for ham. Det er kun vor Pligt at betale vor Tiende og vore Dfringer, for at vore Fattige kunde blive fødte og klædte og deres Hjerter glædes. Det er ligesaa nødvendigt at se efter de Fattige, som at blive døpte til Syndsforladelse, hvorledes tro J at Herren vilde betragte os dersom Enkens, den Forældreløses, Dblingens, den Haltes og Blindes Aaraaben om Hjælp opsteg til hans Ører, og vi hjalp dem ikke. Jeg siger eder, han vilde ikke eje os som sit Folk, ej heller vilde han udgyde sine Velsignelser over os. Derfor, betal Eders Tiende, og bliv velsignet. Kom til Faste-Forsamlingerne og afgiv Eders Dfringer i rette Tid, saa at den Fattige kan glæde sig og føle, at han ikke bliver forsømt. Dersom enhver Mand og Kvinde opfyldte sine Pligter i denne Henseende ville Eders Dfringer løbe saa meget op, at der ikke vilde være Fattige nok til at forbruge dem. Vi er et velsignet Folk og vi nyde Fred og Overflødighed, medens Millioner af vore Medslabninger ikke vide hvad det er at glæde sig. Men, naar vi forudsætte at vi Alle bestemt og trosfast betalte

vor Tiende og Dfringer, hvorledes tro J det vilde blive med os? Herren vilde da ihukomme sin Forjættelse og opfylde den; han vilde aabne Himlen og udgyde sine Velsignelser i rigt Maal. Og endvidere siger han til dem, der adlyde denne Lov: „Jeg vil straffe Ødelæggeren for Eders Skyld, og han skal ikke ødelægge Frugterne af Eders Land“ o. s. v. Derfor betal Eders Tiende og Dfringer saa at Guds Velsignelser kunne hvile

over os og over vort Land, og de Fatiges Hjerter kunne glædes og Templer kunne blive opførte til hans hellige Navn, og Faderens Gjerning kan gaa frem til sin Afslutning. Jeg tvivler paa, mine Brødre, at en Mand kan frelse sig selv, og endnu mindre blive en Fresser for de Døde, medmindre han betaler sin Tiende. Jeg ser min Tid er forløben, Gud velsigne Eder. Amen.

Verdens Ende

er en Talemaade, som hyppigt bruges. Den findes i den hellige Skrift og optaget i daglig Tale. Men dens bibelske Betydning er ikke almindelig forstaaet. Naar Folk tale om „Verdens Ende“, mene de almindeligvis Ødelæggelsen af denne Planet, hvorpaa vi bo. Salomon siger: „En Slægt gaaer, og en anden kommer; men Jorden staaer evindeligt.“ Det er bevisligt ved bibelske Udsagn, at denne Planet har at gennemgaa en overordentlig Forandring. Den skal være „lig en forfulgt Raabuf“ og „raue frem og tilbage lig en Drukken og blive flyttet lig en Hytte“, „Jorden og de Ting, der ere derpaa“, skulle „opbrændes“; dog vil der blive „en ny Jord og en ny Himmel, hvori Retfærdighed skal boe.“ Nyere Aabenbaring forsikrer os, at „uagtet Jorden skal dø, skal den atter blive levendegjort og adlyde den Kraft, hvorved den blev levendegjort, og de Retfærdige skulle arve den“; og tillige: „Den maa nødvendigvis blive helliggjort fra alt Uretfærdigt, saa at den kan blive beredt for den celestiale Herlighed“.

„Verdens Ende“ betyder derfor ikke Jordens Ødelæggelse. Det betyder de jordiske Rigers Udryddelse, Enden paa

Forvirring, Slutningen paa Morgenrødens Søns Herredømme, Satan, der har været „denne Verdens Fyrste“ lige siden „Frafaldet“. Han og hans Tilhængere skulle bindes, og denne Verdens Riger skulle blive vor Guds og hans Kristi Rige“. Om denne Forandring have alle „Kristne“ ofte uvidende bedet, i de forløbne adskillige Aarhundreder: „Tilkomme dit Rige, Gode din Vilje paa Jorden som i Himlen.“ Alle de hebraiske Seere og hedenste Bismænd forudsaa de mennekelige Regjeringers Overmagt og Grundfæstelsen af den guddommelige Orden, og de benævnte hint „Verdens Ende“ og dette „Guds Rige“, „Fredsregjeringen“, „den Tusindaarige Regjering“, „de Retfærdiges Regjering“.

Tvivelere kunne drive Spot med og latterliggjøre disse Udsagn, og selvkaldte „Kristne“ kunne fornægte Herrens Løfter, hvem de indbilde sig at vise Uerfrygt, men „Enden“ vil komme ligesaa sikkert, som han udtalte det. Tegnene derpaa vise sig allerede. Det forberedende Værk for Kristi Tilkommelse er begyndt. Det vil ikke blive hindret hverken ved Vantro eller kraftig Modstand. De falske Profeters Gisninger og grundløse Forudsigelser,

eller Dato-Beregneres og ubemyndigede Skrift-Udlæggeres Spaadomme, have Intet at gjøre med „Profetiens sire Ord“, som „ikke taaler nogen egen Udlæggelse“. Deres Fejlgreb angriber ikke den Almægtiges uforanderlige Hensigter. Disse „de Bise“ skulle forstaa, men ikke dem, „der beslitte sig paa Uret.“

„Enden“ er nær. Satans Magt vil ophøre. Mørkhedens Magter ville blive kuldkastede. Menneskenes Planer ville blive brudte i Stykker. Sandhed og Ret vil faa Overhaand. Jesus, ikke Lucifer, vil komme paa Thronen. Retfærdighed og Mistundhed vil hver kræve Sit. Fordærvelses Rilder ville blive udtømte. Dyd og Værelse ville blive op-højede. Trost og Sandhed ville blive Magthavere, ikke den gudløse Rigdom, ej heller den verdslige Stolthed. Undertrykkeren vil ophøre i Landet. Ondskab vil skjule sig i Helvede. Mænd og Kvinder ville blive dømt efter hvad de ere, ikke for hvad de blive kaldte. Værelse vil blive given til den, hvem den skyldes. Gattighed vil ophøre paa Jorden. Den Svage vil ikke blive trængt tilside, og den Starke vil give Herren Værelse, hvem Kraften kommer fra. Jorden vil blive rensset fra Syndens Virkninger. Forbandelsen vil hurtig borttages. Broderskab vil forene Nationerne. Krig vil ophøre og Fjendskab udjævnes. Kundskab vil være i stor Mængde, og Lys udstrakt. Sløret vil blive trukket tilside og Virke-krebsene forene sig i glædelig Harmoni. Alle Ting i Kristo, baade dem i Himlen

og paa Jorden, ville blive samlede til Et. Menneskenes evige Fader vil gjøre Menneskene til sit Tabernakel og bort-tørre Taaren; og naar alle Ting ere nødvendigen fuldførte, vil Død, Helvede, Mørkhed og Smerte blive tilintetgjorte, og Jorden, forløst og fuldkommengjort, rulle end i dens bestemte Bane blandt de selvløsende og af Gud herliggjorte Planeter, som bestaa evindeligen.

Denne Verden, dens Mand, dens Rummer, dens Indflydelse og dens Skin-hellighed vil sikkert og vist faa en Ende. Og hvad fornærkede Sind nu kalde „Mormonisme“, er Redskabet til dens Udelæggelse og Midlet og Forløberen for den nye Regjering og det ligesaa sikkert som Gud lever og vil regjere og sejre paa Jorden i den bestemte Tid. „Mormonismen“ vil prædike Evangeliet i den ganske Verden til et Vidnesbyrd om disse Ting. Den vil samle de Udoalgte fra de fire Hjørner. Den vil opbygge Zion og gjenindsætte Jerusalem. Den vil berede og tildanne Stien paa Jorden for den store Konges Fod. Den vil binde Satan og hans Legioner. Den vil overstrømme Jorden med guddommeligt Lys. Den vil afløre den evige Herlighed. Den vil indføre Guds Rige og berede alle dets trofaste Hellige for hans Tilkomme, hvis Rettighed det er at regjere, saa at de kunne staa paa den Dag, da han viser sig, og være i Stand til at staa med ham paa den forløste Jord i dens herlige Gjenfødsel ved „Verdens Ende“.

Den Bises Lærdom er Livets Kilde til at vige fra Dødens Snarer.

Samvittigheden lærer selv den mest Ukyndige hvad han bør gjøre, paa det at Ingen skal udfylde sig med, at han ikke kjendte Ret og Uret.

Lær aldrig Andre andet, end hvad Du selv er villig til at gjøre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. September.

Strid den gode Strid.

En Helligs Liv er en Kamp mod Synd, Usandhed, Ugudelighed og ethvert Element, som kommer i Modsetning mod Guds aabenbarede Vilje. Det kan kaldes „den gode Strid“, som det dog ikke er Visdom at søge længere end til man har erholdt den Tilfredsstillelse at stride imod Synd og forsvare Retfærdighed. En Fredens Mand behøver ikke at stamme sig ved at tage Del i den, thi den er en Kamp mod Usandhed. Den kan ikke for Alvor begynde før en Mand har paataget sig Kristi Navn og bekjendt det frimodigt og aabent for alle Mennesker. Saalænge som et Menneske forbliver ligegyldigt for gode Gjerninger, er hans Tanker fuldstændig optagne med denne Verdens Anliggender, hans Forstand formørket og tilbøjelig til fjødelige Tilfredsstillelser, det gjør intet til Sagen hvad hans Beskæftigelse er, han lever i Fred med Menneskene, hans Tanker ere ved det Sandfælsige, hans Formaal jordiske, og han bliver ledet af sine sandfælsige Begjær; han er, i sit Hjerte, i Strid med Gud, fuldstændig bortffjernet fra den Højeste og „uden Gud i Verden.“

Er det ikke denne Verdens Skik og Brug, som er fordømt? Men de elste den. „Eftt ikke Verden, ej heller de Ting, der ere derudi,“ er den inspirerede Befaling, og: „Alt det, som er født af Gud overvinder Verden, og vor Tro er den Seir, som haver overvundet Verden“. Det er altsaa Tro, som først leder til Striden, og om den bevares vil den til Slutning gaa af med Sejren. Magt, Berømmelse og Rigdom ere ofte fremstillede for Tanken. Kristus gik i aaben Strid med hine Fristelser og fortsatte Kampen hele sit Liv igjennem og erklærede: „Jeg har overvundet Verden.“ Han modtog Guds Mand uden Maal og Grændse. Han forstod Alt. Han hjæmpede med Mennesker, med Magthavere, Lærdomme, Traditioner, ja selv denne Verdens Fyrste. Alle Djævlens Angreb kunne ikke forandre hans bestemte Sind. Han kom for at gjøre sin Faders Vilje og havde ikke den mindste Tvivl om at fuldføre Maalet og Hensigten med sin Mission. Den helbige Stridsmand er født af Gud, han er oplært af ham, og han vandrer og handler i Lydighed til hans Befalinger. Han, som er født saaledes besidder en ny Bessaffenhed, som er himmelsk og han ser de jordiske og aandelige Ting i deres rette Lys og Forhold til hinanden, og til ham, som var en Pilgrim og Sendebud af Sandhed paa Jorden. Saadanne Mænd have smagt Guds Godhed; Kjød og Blod har ikke aabenbaret det til dem, men den Hellig Mand, formedelst Evangeliet Ordinanfer.

Tro, Sandhed og gode Gjerninger maa blive forenede; lader os erindre: „Troen uden Gjerninger, er dødt,“ og at Tro og Gjerninger, adskilte fra den aabenbarede Sandhed, ville være frugtesløse. Dette er Grundvolven at bygge paa.

For at vedligeholde og seire i denne Strid fordres stadig Styrke, thi; „Kjøbets Sands er Døden, men Mandens Sands er Liv og Fred.“ Alt falde er at Forfeile Alt. For at forebygge dette maa vi have en fast Hengivenhed til Herren,

thi han forlader aldrig sine Trofaste; han er altid, ved sin Aand, indenfor Rækkene, og en Hjælp naar den behøves, Det er altsaa Tro og Gjæringer, som leder de Hellige til den afgjørende Seir; alle guddommelige Skrifter beviser og stadfæster denne Kjendsgjerning. Moses og alle Profeterne ere Exempler; de kunde ikke, med Alt, hvad Tid og Rigdom frembød, blive kjøbte, men forkastede Alt, som stod i Vejen for den opnaaede Sandhed og for at vandre med Guds Folk. De saa hen til Enden, som er ophøjet over al Bergmæsse.

Fristelserne til at forsfage Evangeliet ere hyppigt stærke for dem, som have et vakkende Sind; men Saadanne blive ejheller talte med dem, som have fuldbragt Værket, stridt Troens gode Strid, overvundet Verden og vundet Striden.

Konferencemoderne

ville blive afholdte i følgende Orden:

Kristiania	den 28 og 29 Septbr.
Stockholm	— 5 — 6 Octbr.
Kjøbenhavn	— 12 — 13 "
Opteborg	— 19 — 20 "
Ålborg	— 26 — 27 "
Narhus	— 2 — 3 Novemb.
Malmsø	— 9 — 10 "

Ældste D. Ellingson fra Lehi, Utah, ankom hertil den 11te dennes efter god Rejse paa 21 Dage, og er bleven beskikket til at arbejde i Kristiania Konferenc.

Emigrationens Afgang.

Den 7de dennes Kl. 5³/₄ Eftn. afrejste herfra med Dampskibet Bravo 218 Emigranter og 8 hjemvendende Missionærer, for, over England, at begive sig til Utah; Selskabet er under Ældste A. W. Carlsons Ledelse. Vi ønske dem en god og behagelig Rejse, samt en lykkelig Ankomst til Rejsens Maal.

Om deres Ankomst til Hull, England, meddele vi følgende Brev:

Om bord paa „Bravo“ Tirsdagen den 10de Septb. 1878.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Vi ere nu komne saa langt paa vor Rejse, at vi kunne se England og forvente at komme til Hull ved Middagstiden. Næsten alle Passagererne ere paa Dækket, muntre og glade over at denne Del af Rejsen snart er forbi. Den har været saa fortræffelig som vi kunde ønske; Vejret har været udmærket smukt og kun saa have været plagede med Sfyge, og det kun da Dampskibet svingrede af Underbøl-

gerne, men Binden har ikke været stærk nok til at forårsage nogen Søgning, og næsten Alle have været oppe paa Dækket naarsomhelst og have gaaet omkring uden mindste Bepvær. Alle have moret sig paa bedste Maade, de Unge have svunget sig lystigt omkring i Maanestimet om Aftenen. Musikken har været ganske god og den har bidraget meget til at oplive Passagererne. Desuden har Sangen lydt fra Morgen til Aften, og Enhver har gjort sit Bedste for at hjælpe og glæde hverandre. Følgerne er at Alle ere som een Familie tilfammen og more sig saa godt som om de vare paa en Lystrejse.

Vi holde Bøn Morgen og Aften iblandt Passagererne og Alle føle at Herrens Fred og Betsignelser have hvilet over dem samt stole paa at han fremdeles vil være med dem og beskytte dem paa deres Rejse.

Strag efter Kl. 1 ankrede vi paa Nehden og Kl. 6 laa vi inde i Dokken. Vi komme til at ligge her til imorgen tidlig, da vi saa skulle rejse med Jernbanen til Liverpool.

Vi ere blevne meget vel behandlede ombord og Fartøjet har helt og holdent staaet til vor Raadighed saa at Passagererne kunne gaa og opholde sig hvorsomhelst. Med venlige Hilsener fra os Alle forbliver jeg
Din Ven og Broder
A. W. Carlsson.

Præsidenten for den europæiske Mission, Wm. Budge, vil overvære Konferencerne i Kristiania, Stockholm og Kjøbenhavn.

Jordskjælv i Tydskland.

Der har den 26de August, Morgen Kl. 9, fundet en heftig Jordrystelse Sted i Elberfeld, Røln, Osnaabrück og Barmen. I sidstnævnte By var Jordrystelsen især heftig. Husene hævede og sænkede sig, Husenes Gavlne bøiede sig frem og tilbage, Borde og Bulte vækledede og Gjenstande, der vare opstillede i Butiksvinduer, faldt om. Virkningerne af dette i Røln og Omegn skriver Røln Zeit., at det mærkedes i Retningen fra Vest til Øst. Omtrent tre Minutter efter Kl. 9 følte man en pludselig Rysten og højgeformig Bevægelse i Jorden, der tiltog i den Grad, at Bygningerne vækledede. I Værelserne begyndte Møblerne at dansse, og de paa disse staaende Gjenstande vækledede eller faldt ud. Fra forskellige Steder i Rølns Omegn berettes der, at Raskelovne bleve kastede om, og at Personer, der sad paa Stolene, følte en stærk op- og nedadgaaende Bevægelse.

Flere af dem paastod, at de havde en Fornemmelse, som om der gik en elektrisk Strøm gjennem deres Ben; det syntes dem, som om Jorden forsvandt under deres Fødder, og det svimlede for dem. I mange Huse bleve Dørklokker satte i Bevægelse, og en af Domkirkens mindre Klokker gav sig til at ringe. Rystelsen varede 7—8 Minutter, og mod dens Slutning hørte man en dump, tordenlignende Rullen. Efter Jordskjælvet styrtede Alle ud paa Gaden, hvor paa enkelte Steder Tagsten og Skorstene vare styrtede ned. En Kone, der gik med et Barn paa Armen gjennem en Gade i Røln, blev ramt af en nedstyrtende Skorsten og døde kort efter. I en Kirke blev de tilstedeværende Andægtige i den Grad forfærdede over, at Pillerne begyndte at vækledede, at de over Hals og Hoved styrtede ud af Kirken. I flere Huse har Jordskjælvet anrettet stor Skade

derved, at Loftet faldt ned, eller at Stukaturarbejder, Lysekroner o. Dsl. gik itu; paa andre Steder have Murene slaet alvorlige Revner. Flere Damer bleve saa forstrækkede over Jordstjælvet, at de vilde springe ud af Vinduene, og de bleve kun afholdte derfra ved, at Rystelsen hørte op, forinden de fik deres Forsæt udført. Flere Personer paastaar, at efter det første Stød fulgte der et andet, men af mindre Styrke. Desuden mærkedes der et mindre Stød Kl. 11, 10 Jrm. Under Jordstjælvet observeredes der intet Barometerfald. I Kendenich ved Bonn har Kirken taget saa stor Skade, at Dyrigheden har befalet, at den skal lukkes. Fra Lüttich meldes ligeledes, at man har sporet Virkningerne af Jordstjælvet. Det har strakt sine Virkninger over et Fladerum af cirka 2000 Kvadratmil. Starkest syntes det at være optraadt i Byen Elsdorf i Kredsen Bergheim, hvorfra der gives følgende Skildringer af dets Virkninger. Det første Stød var saa stærkt, at Husene vakkede, Murene slog flere Tommer brede Revner, og Beboerne ilede i største Stræk ud i det Frie. Heste faldt omkuld, og de forskjellige Dyr viste stærke Tegn paa Angst. Der findes intet Hus i Byen, som ikke har taget Skade, Skorstenene ere næsten styrte ned fra dem alle, og Gaderne ere

bedækkede med Ruiner. Fra Hovedaltret i den katolske Kirke styrtede en Statue af Jomfru Marie ned, og Kirken selv saavel som dens Taarn slog alvorlige Revner. Ogsaa Byens Stolebygning har taget megen Skade; i flere Værelser faldt Loftterne ned, heldigvis uden at Børnene kom tilskade. To Drengene bleve i den Grad forstrækkede at de sprang ud af Vinduet i første Etage. Fra Byens Suckerfabrik faldt Krandsen paa den 120 Fod høie Skorsten ned. Efter det første Stød fulgte med korte Mellemrum flere andre, der vare svagere, man troede derfor, at Faren var overstaet, men Kl. 10 fulgte atter et Stød af lignende Styrke som det første, og Beboerne styrte igjen jamrende og skrigende ud af deres Huse. Der paafulgte nu flere men svagere Stød Kl. 1 $\frac{1}{2}$, 4 $\frac{1}{2}$, 5 $\frac{3}{4}$, 8 og 8 $\frac{1}{2}$. Mellem Kl. 7 og 8 rasede desuden et heftigt Uvejr. At Befolkningen under slige Omstændigheder ikke søgte synderlig Lyft til at gaa i Seng er forklarligt nok, og i Løbet af Natten fulgte ogsaa endnu adskillige Jordrystelser, af hvilke den sidste indtraf Kl. 4 om Morgen. Stødernes Retning var fra Vest til Øst, Thermometret viste omtrent 17° C. og Barometret faldt efter det første Stød flere Millimeter.

Blandinger.

En større Jernbanulykke fandt den 7de August Sted paa Pittsburg, Cincinnati og St. Louis Jernbanen i Amerika, idet to Tog løb imod hinanden med stor Hæftighed; ved denne Lejlighed blev 15 Mennesker dræbte og mindst 50 saarede.

En lignende Ulykke fandt Sted den 31te August Middag Kl 1 paa London, Chatham og Dover Jernbanen hvorved 5 Mennesker omkom og 30—40 saarede.

Dampskibulykke i England. Paa Themsen er der ifølge Telegram til Ritzsaus Bureau den 3die Septbr. om Aftenen hendet en stor Dampskibulykke. Dampskibet Princess Alice, som var paa Tilbagevejen fra en Lyfttur til Gravesend med omtrent

600 Rejsefæller ombord, stødte paa Themsens i Nærheden af London sammen med et andet Dampfskib og sank strax. Dintrent alle ombordværende Passagerer, mest Kvinder og Børn, saavel som Kaptejnen og hele Mandstabet ere druknede. Strax vidste man ikke, hvad det var for et Dampfskib, med hvilket Sammenstødet havde fundet Sted, men senere oplystes det, at det var Kulskibet Bywell Castle, som var paa Rejsen til Nordengland.

En Jernbane i det hellige Land. Et Selskab i Konstantinopel skal have faaet Koncession paa Anlægget af en Jernbane imellem Jaffa og Jerusalem og paa Bygningen af en Havn i Jaffa. Der skal ligeledes være foreslaaet Porten flere Planer for Anlæg af Jernbaner i Lilleasien.

Explosion i Helsingfors. I Helsingfors er ifølge Golos et Laboratorium sprunget i Luften, medens der arbejdedes paa at fylde Granater. Af de Tilstedeværende bleve 7 dræbte og 14 saarede, og af de sidste ere senere fire døde paa Hospitalet. Bygningen led betydelig Skade.

Den 4de August 1878 afgik Bentzine Andersen ved Døden i Saltjøstaden. Afskøde var en Datter af Anders og Frederikke Larsen var født paa Christianshavn, Amager, den 25de April 1853, emigrerede til Utah den 22de Juni 1876. Hun døde som en trofast Sidste Dages Hellig og var elsket af Alle, som kjendte hende.

Den 27de Juli 1878 afgik Nielsine Dorothea Gyesen ved Døden i Logan, Cache County efter en længere Tids Svaghed og tiltagende Tæring.

Afskøde var født i Skjellerup ved Nyborg den 28de Januar 1845.

Indhold.

Tale af Præsident John Taylor	385.	Ankomst	393.
Tale af Biskop L. W. Hardy	389.	Emigrationens Afgang	393.
Verdens Ende	390.	Jordstjælv i Tydskland	394.
Redaktionens Bemærkninger:		Blandinger	395.
Strid den gode Strid	392.	Dødsfald	396.
Konferencemøderne	393.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. C. Bording.